

(Галатів, 1:18 – 2:6)

Отець наш небесний, почуй нашу молитву і поблагослови нас на вивчення Твого Слова. Амінь.

Дорогі наші друзі, ми продовжуємо вивчати Послання до галатів святого апостола Павла. Починаючи з 13-го і 14-го вірша 1-го розділу апостол Павло згадує про себе особисто: "Ви чули про мій спосіб життя колись в Юдействі, що я понад міру переслідував Церкву Божу і руйнував її; і досягав успіхів в юдействі більше за багатьох моїх ровесників, будучи завзятим ревнителем передань батьків моїх". Павло сподівається, що адресати його Послання чули про його спосіб життя. Павло називає релігію, в пошані до котрої він виховувався, юдейством. Отже Павло був спасений не в юдаїзмі, не за допомогою юдаїзму, а саме від юдаїзму.

А тепер зверніть особливу увагу на це грандіозне ствердження: "Але коли Бог, Який вибрав мене від утроби матері моєї і покликав з ласки Своєї, благоволив відкрити Сина Свого в мені, щоб я проповідував Його між язичниками, - я тоді не став радитися ні з тілом і кров'ю, і не пішов в Єрусалим до тих, що стали апостолами раніш мене, а пішов в Аравію, а потім повернувся в Дамаск".

Фраза "Бог мене покликав з ласки своєї" свідчить про те, що Павла було покликано бути апостолом саме з волі Божої. У вірші 16-му мова йде про племена язичників. Павло "не став радитися ні з тілом і кров'ю" - отже він прийняв апостольство не з рук людини. Павло отримав благовістя безпосередньо від Ісуса Христа.

Багато років тому так званий "модерніст", котрий проповідував стару ересь, написав книгу про апостола Павла. Мені довелося чути декілька його проповідей. Той "модерніст" віддавав належну повагу визначному розуму апостола Павла. /На мою думку, апостол Павло був найвизначнішою людиною поміж усіх, хто жив у цьому світі. Багато вчених та дослідників Біблії, котрі знають про апостола Павла набагато більше від мене, також виголошували цю думку/. Він, той проповідник, доводив, що апостол Павло був визначним знавцем Мойсеєвої системи юдаїзму, а також визначним знавцем грецької філософії; і що Павло об'єднав ці два вчення, від чого утворилося християнство. Але саме тут у Посланні до галатів апостол Павло визнає, що не таким чином він отримав благовістя. Він отримав благовістя безпосередньо від Ісуса Христа, через об'явлення Ісуса Христа. Читаємо 18-й вірш:

"Потім, через три роки, я пішов в Єрусалим, побачитися з Петром, і пробув з ним днів п'ятнадцять".

/Гал.1:18/

Я вважаю, що цей вірш у Посланні Павла зображує ті ж самі події, про які читаємо в Дії, 9:26-29: "Коли ж Савл прийшов до Єрусалима, то намагався приєднатися до учнів, та всі боялися його, не вірячи, що він учень. Тоді Варнава взяв його і привів до апостолів і розповів їм, як Савл бачив Господа в дорозі, і що говорив йому, і як в Дамаску він відважно проповідував в ім'я Ісуса. І перебував він з ними в Єрусалимі, входив і виходив і сміливо проповідував в ім'я Господа Ісуса. Він також розмовляв і змагався з елліністами, а вони намагалися вбити його".

Якщо ми виконаємо деякі обчислення, ми побачимо, що Павло перебував у пустелі не довше трьох років. Цікаво яким чином Господь Бог навчав обраних Ним людей. Саме в пустелі навчав Господь Мойсея. Аби навчити Аврама Господь Бог також помістив його у пустелю; те ж саме трапилось при навчанні Іллі. Отже то був Божий метод навчання: помістити вибраного Ним чоловіка у пустелю. Навчання царя Давида відбувалось у печерах в глибині землі, коли він рятувався втечею від царя Саула. Пам'ятаєте, як саме бідкався Давид Богу про полювання, яке вчинив на нього цар Саул? Давид порівнював себе з куріпкою: полювання на нього тривало повсякчас протягом року. Цей же метод навчання Господь Бог використовує для Павла. Майже на три роки відправляє Господь Бог Павла до пустелі. Після перебування в пустелі Павло відвідав Єрусалим, де зустрівся з Петром і прожив у нього п'ятнадцять днів. Читаємо 19-й вірш:

"А інших апостолів я не бачив, крім Якова, брата Господнього".

/Гал.1:19/

Павло не зустрічався ні з ким з апостолів окрім Петра та Якова, братів Господніх. Лише з цими двома апостолами мав зустрічі Павло, і як ми побачимо згодом, Павло нічого не прийняв від них. Читаємо 20-й вірш:

"А що пишу вам, то кажу перед Богом, не обманю".

/Гал. 1:20/

Модерністський або ліберальний проповідник, котрого я згадував раніше, доводив, що апостол Павло отримав своє благовістя шляхом старанного та акуратного поєднання грецької філософії та системи законів Мойсея. Однак Павло каже, що він ні від кого з людей не отримав це благовістя. Павло також стверджує, що він говорить правду. Отже, хтось бреше. Моя чемність та вихованість не дозволяють мені об'явити того проповідника брехуном, але, насправді, це зробив апостол Павло. Читаємо 21-24-й вірш:

"Після цього я пішов до Сирії і Кілікії. Особисто я не був відомий церквам Христовим в Юдеї, але вони тільки чули, що той, хто колись переслідував їх, тепер проповідує віру,

яку колись руйнував. І вони прославляли Бога за мене".

/Гал.1:21-24/

Віруючі люди в Єрусалимі не бажали визнати та прийняти апостола Павла. І без допомоги Варнави Павлові, напевне, треба було б дуже довго чекати на прийом у Єрусалимській церкві. Ці люди не були певними чи слід їм приймати Павла через його переслідування Церкви. Однак також ті люди знали про посвячення та прийняття віри. Вони знали, що означає отримати абсолютний незаперечний досвід, внаслідок котрого людина повністю трансформується. Однак все ж таки вони не могли повірити в те, що Савл з Тарса може прийняти віру. Така подія видавалася їм не тільки неймовірною, але просто неможливою.

Отже у віршах від 22-го до 24-го Павло зображує свої перші роки життя після прийняття віри. Але, друзі мої, я не впевнений у тому, що то були найщасливіші роки його життя. Очевидно, що саме про якісь негаразди та труднощі в особистому житті розповідає нам Павло у сьомому розділі свого Послання до римлян. Ми можемо поділити життя апостола Павла на три періоди. Я дуже коротко окреслю ці періоди.

1-й період. Під час цього періоду Павло був погордим та завзятим фарисеєм. Він мав чудовий глибокий розум і був визначним знавцем закону Мойсея. Багато біографів переконані в тому, що Павло прославився б та залишив свій слід в історії навіть якщо б не прийняв віри та не став апостолом. І я також в цьому не сумніваюсь. Дійсно, Павло був визначною людиною. Однак тоді він був погордим молодим фарисеєм, переконаним в тому, що йому відоме все. Він ненавидів Ісуса Христа. Він глибоко ненавидів Церкву та всіляко намагався знищити її. Він не знав перепочинку в своєму переслідуванні Церкви та намаганнях зруйнувати та знищити її.

2-період. Цей період розпочався на дорозі у Дамаск, коли Павла було кинуте ниць у порох дорожній. Цей видатний фарисей нарешті зрозумів, що він не знає Ісуса Христа, знати Котрого життєво важливо. Він був переконаний у тому, що Ісус Христос помер. І він запитав: "Хто ти, Господи?" І Ісус відповів йому: "Я є Ісус, котрого ти переслідуєш. Коли ти переслідуєш Мою Церкву, ти переслідуєш Самого Мене". Коли ж Павло визнав свого Господа, він одразу запитав: "Господи, що Ти бажаєш аби я робив для Тебе?" Після того як Павло зустрів Ісуса Христа, він деякий час пробув в Аравії. Протягом тих перших років після прийняття віри Павло намагався виголошувати проповіді, але зрозумів, що не може зробити те, чого бажає. Тоді у розпачі Павло вигукнув: "О, нещасна я людина! Хто визволить мене від цього тіла смерті?"

/Рим.7:24/. Слід зауважити, що цей крик розпачу належить не неспасенній людині; це розпач апостола Павла, котрий

перебував на першій стадії прийняття віри.

3-й період у житті Павла – це той чудовий час, коли Павло подорожував згідно веління Духа Божого. Розпочався той період його життя, коли Павло жив для Бога. Саме в житті для Бога мають перебувати багато з нас сьогодні. Авжеж, існує дуже багато нещасних християн. Вони є спасеними, я вважаю; однак саме про таких людей богослов Дуайт Муді сказав так незвично: "Деякі люди мають саме таку кількість релігійних почуттів, яка робить їх нещасними".

Мені б хотілося аби ми мали більше свідчень про стосунки та діяльність Павла разом з іншими апостолами в Єрусалимі. Я впевнений, що у вас вже виникло запитання. Якщо Павло отримав благовістя, тобто Євангеліє, окремо від інших апостолів, котрі перебували разом з Ісусом Христом, Господом нашим, протягом трьох років, та бачили Його воскреслого, то чи те ж саме Євангеліє проповідує Павло що й інші апостоли? Надзвичайно важливо дати відповідь на це запитання, адже якщо Павло проповідує якесь інше Євангеліє, тоді трапилось щось дуже серйозне. В наступному розділі ми переконаємося в тому, що апостоли в Єрусалимі схвально поставилися до Євангелія Павла.

РОЗДІЛ 2

Тепер ми наближаємося до другої половини особистої частини Послання святого апостола Павла до галатів. Ми переконалися в тому, що Господь наш Ісус Христос безпосередньо об'явив благовістя Павлові. Чи було воно тим самим благовістям, що його отримали інші апостоли з власних уст Ісуса Христа? Ми побачимо єдність цього благовістя, цього Євангелія, та Павлового досвіду спілкування з іншими апостолами в Єрусалимі. Ми побачимо передачу благовістя, переконаємося в тому, що Єрусалимська церква ухвалила благовісти Павла. Отож, читаємо 1-й вірш 2-го розділу:

"Потім, через чотирнадцять років, я пішов знову до Єрусалима з Варнавою, взявши з собою і Тита".

/Гал.2:1/

Дуже розумно вчинив Павло, взявши з собою до Єрусалима Тита. Тит був молодим проповідником із язичників. Я вважаю, що події, зображені в Книзі Дії апостолів у розділі 15, були першою великою нарадою в Єрусалимі. Треба було вирішити дуже важливе питання: чи будуть люди спасенні благодаттю та милістю Божою, чи для цього вони мають дотримуватися закону Мойсея. Павло мав за головний аргумент молодого Тита. Тит не був обрізаний. Чи тепер мусив він бути обрізаним? Саме тепер це постало як дуже важливе питання.

Ви маєте знати, що юдеї-законники наголошували на тому, що по церквах Єрусалима віруючі люди в Ісуса Христа мали

дотримуватися закону Мойсея. Отже всі чоловіки в Єрусалимській церкві, котра повністю була юдейською церквою, дотримувалися закону Мойсея. Ще багато з них приходили до церкви, до храму, прославляти та вшановувати Господа Бога. Дійсно, церква перетворилася на місце зустрічі християн. Отже Павло та Варнава прийшли до церкви отримати офіційні свідчення про закон та благодать. Читаємо 2-й вірш:

"А пішов я за об'явленням і виклав їм, і особисто знатнішим, Євангеліє, яке я проповідую язичникам, щоб взнати чи не даремно я подвизаюся або подвизався".

/Гал.2:2/

Павло добре розумів, що було б негаразд, якби він проповідував Євангеліє, котре відрізняється від Євангелія інших апостолів. Павло готовий визнати: "Якщо я проповідував якесь інше Євангеліє - я помилявся. Я даремно робив це. Звичайно мене було введено в оману". Таким чином, Павло приходить до Єрусалима і викладає своє Євангеліє місцевим апостолам. Читаємо далі:

"Але навіть і Тит, який був зі мною, будши греком, не був змушений обрізуватися. А перед псевдобратами, які до нас прийшли, щоб підглядати свободу нашу, яку ми маємо в Христі Ісусі, щоб підкорити нас".

/Гал.2:3,4/

В місцевості, де проповідував Павло, до церкви якось увійшли невідомі перевдягнуті люди. Насправді то не були віруючі люди. Ті люди прийшли аби потайки довідатися про свободу, яку мають віруючі в Ісуса Христа. Ці люди з'ясували, що молодий проповідник Тит був греком за походженням, а Павло навіть не вимагав його обрізання. Отже, що вирішить з цього питання церква в Єрусалимі? Павло каже: "Тит, який був зі мною, не був змушений обрізуватися. Вони не прислухалися до псевдобратів. Але якби вони слухали тих братів, тоді ми б знову опинилися під тягарем закону Мойсея, аніж в радості від свободи у Дусі Святому та волі в Ісусі Христі".

"Ми ні в чому не піддалися їм і не скорилися, щоб істина благовістя збереглася у вас".

/Гал.2:5/

Отже Павло пильнував надбане благовістя. Ті псевдобрати виголошували: "Дивіться! Цей чоловік Тит, котрий тут зустрічається з церквою /а в ті часи вся церква була практично повністю юдейською/, навіть не був обрізаний!" На що Павло відповів: "Це дійсно так. І його не буде обрізано. Але незважаючи на це, він є таким же віруючим як будь-хто з-поміж вас. Він був спасений самою вірою, незалежно від закону Мойсея. Заради спасіння він не буде виконувати жодну з заповідей Мойсея". Павло виголошує визначну думку.

"І в знаменитих будь-чим, якими б вони не були колись, для мене немає нічого особливого, бо Бог не дивиться на обличчя людини, і на мене ті знамениті нічого не поклали".

/Гал.2:6/

Павло розповідає: "Ми сіли разом з апостолами /окрім нього, на мою думку, там ще були присутні Варнава та Тит/ та почали обговорювати Євангеліє. Тоді інші апостоли сказали: "Послухай-но, брате Павле, до нас доходять різні чутки. Розкажи нам про що ти проповідуєш". І Павло розповів їм. Павло з'ясував, що інші апостоли не мають що додати до його проповідування. Павло проповідував милосердя Боже, і апостоли також проповідували милосердя Боже. Павло проповідував благовоління Боже, те ж саме проповідували апостоли. Павло і апостоли прийшли до повного взаєморозуміння: всі вони проповідують одне й те саме Євангеліє. Дійсно, це було чудовим висновком!

Про те, як надалі розвиватимуся події, ми дізнаємося з нашої наступної радіопередачі. Нагадуємо вам, друзі, слухати нас в цей самий час на цій самій хвилі. Моліться за нас, пишіть нам ваші листи. До нових зустрічей в ефірі. Нехай Господь рясно благословить усіх вас.